

get, for regeringen har jo referat til og har ansvar over for Folketinget, og selv om det måske kan lyde lidt formelt, er det ikke rimeligt, at ministre skal stemme om tillid eller mistillid til sig selv.

Og så er der selvfølgelig en masse redaktionelle ting, det er klart. Det med kongen har været nævnt. Nogle gange betyder »kongen« majestæten, andre gange betyder »kongen« statsministeren, eventuelt regeringen. Det er selvfølgelig ikke særlig smart.

Og hvis jeg må pege på en anden sprogligt besværlig ting i en ret vigtig paragraf. Det er paragraf 78 om at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed. Der hedder det i stk. 2 således:

»Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom.«

Her sammenstiller man altså vold og anstiftelse af vold med lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende. Jeg mener ikke, at vold er nogen påvirkning af anderledes tænkende. Det er noget helt andet og meget værre.

Men sådan er der altså en hel del ting, som tidens tand naturligvis har sat sit præg på, og som kunne moderniseres. Det kan ikke lade sig gøre for tiden, medmindre de tilstedeværende damer går ind for – og jeg skal gerne mobilisere mange mænd til at støtte dem – at der gives det tidligere omtalte signal oppefra. Hvad skal vi ellers med et Ligestillingsråd? Hvad skal vi med love om, at der i råd og bestyrelser af offentligt tilsnit skal sidde eller i hvert fald indstilles lige mange kvinder og mænd? Det er endnu aldrig lykkedes for nogen statsminister at leve op til det; det er en anden historie.

Det kunne være løftestangen, men jeg erkender blankt, at det er det ikke p.t. Der skal først skaffes en helt anderledes stemning og interesse, hvis det her skal kunne lykkes.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at jeg ikke helt forstår baggrunden for det, der sniger sig ind i debatten hist og pist – og nu senest med hr. Melchior – med hensyn til opløsningsretten.

Hr. Melchior fik det nærmest til at lyde som næsten helt udemokratisk og som en omgåelse af Folketingets magt, hvis en regering udskrev valg. Men det, regeringen gør, hvis den udskriver valg, er jo, at den appellerer til det, som må

være det højeste organ af alle organer i forfatningen, nemlig vælgerne selv. Og det kan da ikke være udemokratisk.

Der synes jeg vi må fastholde, at et folketingsflertal naturligvis kan fremkalde et valg ved at stille et mistillidsvotum, men regeringen kan fremkalde valg ved at opløse Folketinget og udskrive valg og dermed appellere til vælgerne. Jeg kan altså ikke få ind i mit hoved, at det skulle være specielt udemokratisk. Det må altid være demokratisk at gå til det højeste organ, vi har, nemlig vælgerne.

Det gælder også for spørgsmålet om udskrivning af folkeafstemninger, som har været diskuteret. Det må da også være demokratisk, at man kan lægge en sag ud til folkeafstemning og dermed lægge afgørelsen ud i det direkte demokrati frem for det indirekte demokrati, som Folketinget jo trods alt er.

Så jeg synes, at jeg vil bede hr. Melchior i hvert fald overveje den problemstilling, som han dér rejste, for jeg synes, det ville være uheldigt, hvis vi kom ind i en debat, hvor det endte med, at vi fik norske tilstande, hvor man vælger et Storting, som er afskåret fra vælgerne i en fastlåst valgperiode, som vist er på 3 år deroppe.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det var hr. Melchiors bemærkning om, at nu havde grundloven jo snart eksisteret i mange år, og at der kunne være behov for, at man med passende mellemrum friskede op på en grundlov.

Det fik mig til at tænke på, at det jo egentlig heller ikke er ret mange i den nuværende vælgerbefolkning, som overhovedet har taget stilling til den grundlov, vi har nu – valgretsaldren var jo i 1953 væsentlig højere, end den er i dag – og af dem er mange døde undervejs. Det er jo ikke mange nulevende personer, som overhovedet har stemt om den nuværende grundlov.

Derfor kunne man, eftersom grundloven jo er en lov, hele befolkningen skal vise sin opbakning, stille det lidt drilske spørgsmål: Ville grundloven i den udformning, den har i dag, kunne vedtages af den danske vælgerbefolkning? Og er der egentlig et behov for, at man med jævne mellemrum beder befolkningen om at verificere og bekræfte, at vi har en grundlov, og at man ønsker, at den med de bestemmelser, der nu ligger i den, skal fortsætte.